

Priveľa kultúry za jedny tankiny

Zo sna ma budí Klausov hlas: „Vstávajte, dcéry slnka, Verona už čaká!“

Počujem, ako niekto trhnutím rozfahuje závesy. Opatrne otvorím oči. Chvíľu mi trvá, kým si uvedomím, kde som a čo sa deje. A jojoj, včera to karaoke! Bože, radšej na to nechcem myslieť.

Uprostred izby stojí Klaus. Dlane si priloží k ústam ako megafón a spustí: „O pol hodiny odchádzame. Vedúci zázajdu vás s raňajkami očakáva pri aute.“

Veľmi vtipné. Pritiahnem si na tvár podušku, až nakoniec vedúci zázajdu opustí našu izbu a zavrie za sebou dvere.

„Vstávaj, vstávaj, ideme do Verony!“ začne pokrikovať Nora a stiahne zo mňa deku. V tejto rodine je jeden horší než druhý.

„Veď už idem, ty otrava,“ zavrčím a odpotáčam sa do kúpeľne. O dvadsať minút už sa náhlime k autu.

„Dobré ráno, dievčence,“ víta nás mamina. Klaus nám podá žemličky vlastnoručne namazané maslom. Máme ich zjesť po ceste.

„Nesmieme strácať čas,“ dodá. „Verona je veľké mesto.“ Potom ešte tlmenným hlasom podotkne: „Ospravedlňujem sa ti za ten včerajšok. Nechcel som ťa zaskočiť.“

Ešte spím alebo som fakt počula dobre? Toľko ohľaduplnosti by som od toho šaša nečakala.

Pridá sa aj mamina: „Nevedela som, čo má Klaus za lubom.“

Sekne po ňom vyčítavým pohľadom. Klaus sa zatvári previnilo. „Myslel som si, že to bude pekné prekvapenie.“

Teraz mi ho je pomaly ľúto. „Dobre, odpustené,“ zamrmlam. „Ale už to nikdy nerob!“

„Nie, neboj sa,“ upokojuje ma. Aj tak mu veľmi neverím. Ktovie, čo mu napadne nabudúce.

Nasadneme, Klaus naštartuje a už vyrážame po vŕzgajúcom štrku. Možno bude ten výlet do Verony fajn, prebleskne mi hlavou. Aspoň nebudem premýšľať o tom, čo sa stalo večer. Beztak zatiaľ neviem, čo si mám o sebe a o tom svojom včerajšom karaoke myslieť. Bolo to vtipné? Zvládla som to? A prečo za mnou šiel Leon sám od seba na javisko? Chcel si zo mňa urobiť srandu alebo ho to fakt bavilo? Ach jaj, toľko otázok a žiadna odpoveď.

Chvíľka chôdze, nejaká zmrzlina a trocha mestského vzduchu budú určite príjemným rozptýlením. Zavriem oči a započúvam sa do tichého pradenia motora.

„Rozhodne musíme vidieť palác Canossa. A tiež Dóm, baziliku San Zeno a potom San Lorenzo. Samozrejme aj domy Rómea a Júlie. Určite nesmieme vynechať Arénu.“

Keď sa zobudím, vidím, že mamina má na kolenách otvoreného turistického sprievodcu a horlivo z neho predčíta. No super, s nakupovaním a zmrzlinou je koniec. Celý deň budeme pozeráť na staré šutre. Niekedy mám nerozumiem. Doma v Mníchove bola sotva v dvoch kostoloch, ale práve na dovolenke, kde by sme si mohli poriadne užívať, si vždy vezme do hlavy, že obídeme všetky pamätihodnosti.

„Momentík, musím sa vyvracať,“ poviem tlmene na jej adresu.

Mamina na mňa vystrelí rozhnevaný pohľad, ale keď vidí môj zúfalý výraz, zmierlivo dodá: „Najskôr si prezrieme staré mesto a potom kúpime Charlotte nové plavky.“

Dobre, to funguje. Musela by som byť padnutá na hlavu, keby som